II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 25 februari 1998

om statligt stöd för att främja inrättandet av distansarbetsplatser som Tyskland avser bevilja enligt det tjugosjätte ramprogrammet för förbundsstatens och delstaternas gemensamma initiativ för förbättring av den regionala näringsstrukturen (26. Rahmenplan der Gemeinschaftsaufgabe "Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur")

[delgivet med nr K(1998) 585]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(1999/686/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 92 och 93 i detta,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter det att övriga medlemsstater och andra berörda parter enligt artikel 93.2 i EG-fördraget har getts tillfälle att yttra sig inom en viss tidsfrist, och

av följande skäl:

I

Den 30 juli 1997 inledde kommissionen ett förfarande enligt artikel 93.2 angående bestämmelserna i det tjugosjätte ramprogrammet för förbundsstatens och delstaternas gemensamma initiativ för förbättring av den regionala näringsstrukturen om stödnivåerna i samband med att inrättandet av distansarbetsplatser (del II, punkt 2.4) främjas. Kommissionen meddelade Förbundsrepubliken Tyskland detta genom skrivelse SG(97) D/7104 av den 18 augusti 1997. Övriga medlemsstater och andra berörda parter uppmanades genom offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* [1] att inkomma med synpunkter.

Tysklands regering inkom med synpunkter genom en skrivelse av den 17 september 1997. Kommissionen har inte erhållit några yttranden från övriga medlemsstater eller andra berörda parter.

II

Det gemensamma initiativet för förbättring av den regionala näringsstrukturen är den viktigaste ordningen för regionalstöd i Tyskland. De relevanta tillämpningsbestämmelserna för denna allmänna ordning utfärdas för vissa tidsperioder i så kallade ramprogram. Det tjugosjätte ramprogrammet, som omfattar tidsperioden 1997 till 2000 (2001), meddelades kommissionen enligt artikel 93.3 den 19 februari 1997. Kommissionen har godkänt alla ändringar som gjorts i ramprogrammet utom de bestämmelser som rör främjandet av investeringar i distansarbetsplatser. Tyskland meddelade kommissionen att ramprogrammet kommer att tillämpas först efter kommissionens godkännande.

Enligt ramprogrammet kan regionalstöd beviljas för att främja investeringar i distansarbetsplatser om såväl det företag som investerar som distansarbetsplatsen ligger inom ett stödområde. För att fastställa högsta tillåtna stödnivå, beaktar man det område i vilket det investerande företaget ligger och som distansarbetsplatsen skall anslutas till. Detta innebär att om ett företag som ligger i ett stödområde enligt artikel 92.3 a investerar i distansarbetsplatser i ett stödområde enligt artikel 92.3 c, används den högsta tillåtna stödnivån för stödområdet enligt artikel 92.3 a. Högsta tillåtna stödnivå i stödområdena enligt artikel 92.3 a i östra Tyskland är 35 % brutto (vid investeringar i små och medelstora företag 50 %), medan nivån i stödområdena enligt artikel 92.3 c i västra Tyskland är 18 % brutto (28 % vid investeringar i små och medelstora företag).

[1] EGT C 341, 11.11.1997, s. 4.

När kommissionen inledde förfarandet konstaterades att bestämmelserna för regionala investeringsstöd framförallt infördes för att skapa sysselsättning och nya inkomstkällor samt öka den regionala efterfrågan i mindre gynnade regioner, och att de högsta tillåtna stödnivåerna för investeringsstöd skall vara de som gäller i de stödområden i vilka investeringarna och distansarbetet faktiskt genomförs. Dessutom var kommissionen av den uppfattningen att möjligheten att främja distansarbetsplatser i ett stödområde enligt artikel 92.3 c i samma utsträckning som i ett stödområde enligt artikel 92.3 a skulle kunna medföra att man i samband med sådana investeringar inte uppnår något incitament till förmån för de minst gynnade regionerna.

III

Tyskland är av den uppfattningen att investeringar i distansarbetsplatser framför allt utvecklar ett incitament i de områden där det investerande företaget har sitt säte. Därför menar man att för sådana investeringar bör alltid den tillåtna stödnivån för det område där investeraren har sitt säte gälla och inte det område där arbetsplatsen finns, om det i båda fallen rör sig om stödområden. Företag som har sitt säte i stödområden enligt artikel 92.3 c och investerar i distansarbetsplatser som ligger i ett stödområde enligt artikel 92.3 a, skulle på samma sätt bara komma i fråga för den lägre stödnivån som gäller för det område där de har sitt säte.

Tyskland anser även att det i ett sådant fall inte skulle finnas någon risk för att stöd från ett stödområde enligt artikel 92.3 a används för felaktigt ändamål i ett område enligt artikel 92.3 c. Vid beviljande av investeringsstöd till olika delstater gäller allmänt att minst två delstater skall samarbeta och vara medfinansierande och därför skulle den behöriga myndigheten i stödområdet enligt artikel 92.3 a alltid kunna se till att inga stöd felaktigt används för att främja sysselsättningen i någon av de andra delstaterna.

Slutligen hänvisade Tyskland till att de positiva effekterna av distansarbetsplatser vad beträffar innovation och konkurrenskraft alltid skulle gynna det investerande företaget, medan investeringens omfattning vid distansarbetsplatsen i allmänhet snarare är begränsad. Om viss kvalificerad arbetskraft inte finns tillgänglig i ett stödområde enligt artikel 92.3 a, skulle det företag som investerar i ett stödområde enligt artikel 92.3 a tvingas göra det möjligt för sådan kvalificerad arbetskraft att kunna arbeta och bo på en ort i ett stödområde enligt artikel 92.3 c för att få tillgång till denna arbetskraft.

IV

Den bestämmelse som reglerar stödnivån för investeringar i distansarbetsplatser kan inte betraktas som förenlig med den gemensamma marknaden, eftersom den tillåter stödnivåer som överskrider den högsta tillåtna nivån i den region där distansarbetsplatsen skall upprättas. De särskilt höga stödnivåerna för främjandet av den regionala utvecklingen i regioner enligt artikel 92.3 a syftar till att på ett effektivt sätt förbättra en onormalt låg levnadsstandard och allvarlig brist på sysselsättning. Därför kan endast åtgärder vars stödnivå uteslutande är tillåten i regioner enligt artikel 92.3 a anses utgöra sådana investeringsstöd som bidrar till att höja levnadsstandarden och skapa sysselsättning i detta stödområde. Om företag i ett sådant stödområde investerar i teknisk utrustning och anslutning till en distansarbetsplats som ligger i ett område som endast är berättigat till stöd enligt artikel 92.3 c, medför dessa investeringar inte ökad sysselsättning och förhöjd levnadsstandard i området enligt artikel 92.3 a. Sysselsättningen ökar endast i det område där arbetstagaren bor och effekten på områdets BNP per invånare får huvudsakligen effekter på den ort där arbetstagaren utför sitt arbete.

Det händer att tillgången till kvalificerad arbetskraft kan vara en avgörande faktor vad gäller kapacitet för innovation och konkurrenskraft för företag som investerar i områden enligt artikel 92.3 a. Finns sådana specialister inte tillgängliga på den lokala arbetsmarknaden och kan de inte motiveras att flytta genom attraktiva löner är upprättandet av distansarbetsplatser en möjlighet att binda det investerande företaget till resurser som redan finns i mer utvecklade områden.

Ett sådant tillvägagångssätt skulle emellertid huvudsakligen få effekter på den regionala bruttonationalprodukten per invånare och sysselsättningen i den region där distansarbetstagaren är och det inte finns någon allvarlig brist på sysselsättning, men där denne har sina utgifter. Dessa överväganden är grunden för kommissionens rekommendation för främjandet av distansarbetsplatser i mindre gynnade regioner för att göra det möjligt för arbetstagare att erbjuda sina tjänster till företag i mer utvecklade områden utan att fördenskull behöva flytta. Genom detta förfarande skulle befolkningstalet i de mindre gynnade regionerna kunna stabiliseras och den regionala bruttonationalprodukten höjas genom distansarbetstagarnas inkomster [1].

Tyskland utgår uppenbarligen ifrån att myndigheterna i ett stödområde enligt artikel 92.3 a alltid skulle förvänta sig att få ett bidrag till investeringsstödet av myndigheterna i det stödområde där arbetsplatsen skall upprättas, motsvarande den investering som skulle göras i detta stödområde.

Bestämmelsen i fråga skulle därför kunna göra det möjligt för myndigheter i stödområdet enligt artikel 92.3 c att i dessa bevilja stöd för främjandet av distansarbetsplatser till en stödnivå som endast är tillåten i ett stödområde enligt artikel 92.3 a. En sådan möjlighet skulle dock begränsa det särskilda incitament som är syftet med högre investeringsstöd till det minst gynnade området, och skulle kunna leda till en utveckling som innebär att investeringar i arbetsplatser huvudsakligen sker för att locka till sig mindre kvalificerad arbetskraft. Den kvalificerade arbetskraften däremot, som på grund av sin ställning på

[1] Jämför: Utförlig undersökning till vitboken i *Social Europe*, Supplement 3/95.

arbetsmarknaden inte är beroende av att flytta till ett mindre attraktivt område, skulle stanna i de mer utvecklade områdena. Därmed skulle framför allt ingenjörer och experter inom programvara, företagsledning och företagsrådgivning med en inkomst som ligger över genomsnittet inte ha något incitament att flytta till mindre gynnade områden och bidra till att dessa områden kan uppnå en mer balanserad social och ekonomisk utveckling.

V

Kommissionen har kommit fram till slutsatsen att den bestämmelse i det tjugosjätte ramprogrammet för förbundsstatens och delstaternas gemensamma initiativ för förbättring av den regionala näringsstrukturen som tillåter investeringsstöd för distansarbetsplatser med en stödnivå som är högre än den som är tillåten i det område där arbetsplatsen skall upprättas inte är förenlig med den gemensamma marknaden och därför inte bör tillämpas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det tjugosjätte ramprogrammet för förbundsstatens och delstaternas gemensamma initiativ för förbättring av den regionala näringsstrukturen är inte förenligt med den gemensamma marknaden i den mån det innebär att sådana investeringsstöd för distansarbetsplatser är tillåtna som har en stödnivå som är högre än den som föreskrivs för den region där distansarbetsplatsen skall upprättas.

Artikel 2

Den stödordning som avses i artikel 1 får inte tillämpas. Tyskland skall återkräva eventuellt stöd som redan kan ha beviljats till följd av en preliminär tillämpning av den ordning som avses i artikel 1. Återbetalningen skall ske enligt förfarandena och föreskrifterna i tysk lagstiftning med dröjsmålsränta som löper från och med den dag stödet beviljades och beräknas enligt den referensränta som används för regionalt stöd.

Artikel 3

Tysklands regering skall underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa detta beslut inom två månader från och med dagen för delgivningen av detta beslut.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 25 februari 1998.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen